

Publicerad 2009-07-03 13:44 av Max Poisé

UTpekad....

Är det inte knepigt, att den jag känner minst av alla är jag själv. Jag kan inte räkna alla gånger då jag står förvånad och förundras över min egen kommentar, eller hur jag reagerade. Jag slog handen i bordet av ren ilska för att jag kände mig orättvist behandlad, jag gormade och skrek trots att jag hatade mig själv när jag gjorde det. Jag ljög ohämmat trots att jag visste att mitt samvete plågade mig till en nivå av parasitisk avskum.

Jag gjorde felaktiga saker med vilje så att jag skulle bli upptäckt trots att jag inte ville det, likt en självplågare som ägnade all sin tid åt att slå sig själv på käften. Jag är liksom alla andra i behov av att bli omttyckt. Känna en livskraft som är uppbyggd av mina handlingar.

Jag vill vara han som är duktig på allt, som lätt tar för sig av arbetsuppgifter och kan med lätthet avsluta dem utan anmärkningar. Jag känner mig utpekad, jag känner mig som om jag stod på ett medeltida torg uppställd på en piedestal. Alla stod med fingret och pekade mot mig. Det fanns inget annat som skapade en sådan rädsla, en mångfald av förlorad säkerhet.

Min bitterhet blev mitt eget fall, min totala okunskap om mig själv blev till min egen dödsdom. Är jag så totalt utplånad av mitt eget självstyre, att jag handlar enbart efter ohämmade och djuriska instinkter, där jag låter mig själv kvävas av min egen spegelbild, och sakta tynas bort av andras ögon.

Människan har i alla tider ägnat sig åt att bli uppskattad av alla runt bordet. Människan har bekostat större delen av sin uppskattning med medel som hyvlat bort dess personligheter och uniciteter. Människan har lyckats att placera sig så ytligt att det längre inte finns något under. Jag är bortskämt rädd att placera mig in i ett fack där jag aldrig hittar ut igen. Jag flyr hellre än att bli bedömd och poängsatt.

Men hur ska jag lyckas bibehålla en personlighet som jag inte vet vad den är. Hur ska jag, lilla jag bli en del av vårt kontrollerandesamhälle. Finns risken att min personlighet blir till en kliché, och kan jämföras med miljarder andra, så stannar jag hellre i min kokong.

Jag känner mig fast, och enda sättet att bli accepterad är att bli en del av allt det ytligt perfekta. Där allt från kafferasten på arbetet till sociala besök blir till en enda kavalkad av inbördes beundran. Och skulle det yppas att någon inte plötsligen kan eller förstår, så avslutas samtalet professionellt och artigt med en nick och samtalsbyte.

Vill jag vara där?

Och visar det sig att jag kämpat förgäves, om jag plötsligen kräver revolution. Troligtvis. Men jag är inte så intelligent att jag kan spela en roll, och bli uppfattad som om jag ägde hundra integriteter.

Därför står jag nu utpekad på ett medeltida torg, där alla pekar och hånlar mot min personlighet. Jag är

utkastad, utskämd och poängbedömd, bara för att jag lämnade min kokong och var mig själv för en stund.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Pois   med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten